

归家

THUISSKOMST

ROMAN

RANDY
ALCORN

RANDY
ALCORN

归家

THUISKOMST

ROMAN

VERTAALD DOOR LIA VAN AKEN

 Voorhoeve

Tiende druk 2016, herziene editie

Uitgeverij Voorhoeve – Kampen, 2002
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Safely Home* bij Tyndale House Publishers, Inc. 351 Executive Drive, Carol Stream, IL60188, USA.
© Eternal Perspective Ministries, 2001

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de NBV, © 2004.

Vertaling Lia van Aken
Omslagontwerp Patrick Staal
Vormgeving binnenwerk Stampwerk, Nijkerk
ISBN 978 90 297 2502 6
ISBN e-book 978 90 297 2519 4
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

*En de Koning zal hun antwoorden: Ik verzeker jullie:
alles wat jullie gedaan hebben voor een van de onaanzienlijksten
van Mijn broeders of zusters, dat hebben jullie voor Mij gedaan.
(Matteüs 25:40)*

1

Drie mannen keken aandachtig toe bij eigenaardige gebeurtenissen, de ene vlak na de andere, aan tegenovergestelde kanten van de aardbol.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg de eerste, die lang was en een donkere huid had.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde de man met lang, donker haar. ‘Maar de zaak is aan het rollen, hè?’

‘De dingen vallen samen,’ zei de derde man, die potig was en brede schouders had. ‘Er verschijnt een patroon. Er staat iets groots te gebeuren. En iets anders hurkt in de schaduw. Het wil het grote verslinden voordat het geboren wordt.’

‘Twee lotsbestemmingen komen samen. Maar geen van beiden vermoedt het.’

De lange wees naar het prachtige paleis in de verte. ‘Hij zoekt de juiste man voor het juiste uur. Is dit het uur? Is dit de man?’

‘En als dat het geval is, *welke* man? Of allebei? Wij zien het veel duidelijker dan zij. Maar ons verstand is te klein om het allemaal te begrijpen.’

‘Twintig jaar geleden is de grond bewerkt en het zaad gezaaid,’ zei de man met de brede schouders. ‘Nee, minstens honderd jaar. Nu zullen we zien welke vruchten de wijnstok opbrengt, of dat hij verwelkt en sterft.’

‘Niet alleen het lot van twee mannen hangt hiervan af,’ zei de man met het lange haar, ‘maar van twee families, twee naties misschien.’

‘Inderdaad, twee werelden.’

‘Het kan een immens verlies worden. Of een onmetelijke winst.’ Zijn stem beefde.

‘We moeten zorgvuldig toekijken terwijl het tapijt geweven wordt... of ontrafeld.’

‘We moeten meer doen dan toekijken.’ De lange man stak naar elk van hen een hand uit, die hem ferm vastgrepen, met strak gespannen onderarmen. Ze zagen eruit als strijders.

‘De inzet is hoog.’

‘Ze kunnen zich onmogelijk voorstellen hoe hoog. Hoger dan we ooit konden dromen toen we in die wereld wandelden.’

家

‘Iemand moet de vervelende telefoontjes plegen,’ mopperde Ben Fielding, ‘en ik zie niemand z’n vinger opsteken.’

Hij zat aan zijn enorme mahoniehouten bureau, in zijn kantoor met ramen van boven tot onder. Het was een heldere ochtend in september en Oregon was prachtig in de herfst, maar hij had belangrijker dingen te doen dan het uitzicht bewonderen.

Hij pakte zijn telefoon en zocht een nummer op.

‘Doug? We moeten praten.’

‘Tuurlijk,’ zei Doug Robert aan zijn bureau op de verkoopafdeling. ‘Wat is er?’

‘Ik heb nu meteen een vergadering van het managementteam. Duurt een uurtje. Ik bel je als die afgelopen is. Zorg dat je er bent. Voor de lunch heb ik nog een conference call, dus ik heb niet veel tijd.’

‘Oké, Ben. Maar waarover wil je praten?’

‘Ik bel je als ik klaar ben.’ Ben hield de telefoon nog een paar seconden stevig in zijn hand geklemd. Toen legde hij hem neer.

Doug was zijn neef, een zoon van de zus van zijn moeder. Ze waren opgegroeid aan de oostkust, een paar honderd kilometer van elkaar. Ze hadden de meeste vakanties samen doorgebracht. Ze stoeiden in de sneeuw, of zwierven over het strand, of speelden mens-erger-je-niet voor het haardvuur. Die goeie ouwe tijd... toen het leven nog eenvoudig was en het makkelijk was loyaal te zijn.

Nu werkten ze allebei in Portland, Oregon, aan de andere kust van de Verenigde Staten, voor Getz International, een grote multinational. Vijftien jaar geleden had Ben als afdelingshoofd Doug een baan aangeboden op de verkoopafdeling. Hij was er gretig op ingegaan. Toen waren ze allebei nog jong en hongerig.

Doug had zo veel potentieel. Waarom had hij zijn hand overspeeld? Eens was hij een aanwinst geweest voor Ben. Nu was hij een blok aan zijn been.

Dat Doug familie was, maakte het lastig. Ben zou dit jaar waarschijnlijk de familiebijeenkomsten tijdens de feestdagen beter kunnen overslaan. Doug had hem in een hoek gedreven. Hij moest een duidelijke boodschap afgeven aan alle werknemers – Ben Fielding pikt geen ongehoorzaamheid en hij trekt niemand voor.

‘Martin is in de bestuurskamer.’ De stem van zijn secretaresse door de intercom riep Ben weer terug in de werkelijkheid. ‘Hij wacht op u.’

‘Kom eraan.’

Ben hield stil voor de spiegel aan de binnenkant van de deur van zijn kantoor, haalde een kam door zijn haar en trok zijn zijden das uit Shanghai recht. Hij ging naar de vergaderkamer, haalde diep adem en bereidde zijn binnenkomst voor. Energiek, maar niet te gehaast liep hij naar binnen. Hij stond rechtop en glimlachte genoeglijk zonder te grijnzen, een glimlach die hij voor de spiegel had geoefend. Ben Fielding was gekleed in een zwart Armani-kostuum, met een ruime Italiaanse pasvorm – een toonbeeld van stijl, zelfverzekerdheid en competentie. Er bevonden zich acht mannen in de kamer en alle ogen waren op hem gericht.

‘Hé, Ben,’ zei Martin, ‘we hebben het over de droom die je ons tien jaar geleden hebt voorgelegd – van al onze producten een exemplaar verkopen aan een land met 1,3 miljard inwoners!’ Opeens verflauwde Martins brede glimlach. ‘Travis en een paar mensen van het team hebben hun zorgen uitgesproken.’

Ben trok zijn wenkbrauwen op en staaarde Travis aan.

‘De situatie is niet stabiel,’ zei Travis, en hij keek naar zijn tablet in plaats van naar Ben. ‘Ik vertrouw die regering niet.’

‘China wordt door niemand geïntimideerd,’ zei Ben. ‘Daar draaide het om met Hongkong. En Macao. Ze laten hun lot niet bepalen door “buitenlandse duivels”. Wat van hen is, is van hen.’

‘En wat niet van hen is, wordt het uiteindelijk toch,’ zei Travis.

Ben haalde zijn schouders op. ‘Ik zal het nog een keer zeggen. Als er een natie is die ieders toekomst dicteert, is dat niet Amerika. Dat is China. Hoe sneller iedereen het daarmee eens is, hoe beter we onszelf kunnen positioneren.’

‘Eén ding staat vast,’ zei Martin, ‘geen enkel bedrijf dat halfge-

leiders en microchips maakt, heeft een betere toegang tot Beijing en Shanghai dan wij. Dankzij Ben en Jeffrey hebben we al een flink marktaandeel gerealiseerd.'

Martin Getz, die prachtige witte tanden vertoonde bij een glimlach die iedereen voor hem innam, was directeur van Getz International. Zijn vader had het bedrijf in 1979 opgericht, vlak voordat de computerrevolutie de wereld veranderde.

'Oké, oké, jongens. Hoe staat het met de fabriek in Shanghai?'

'Alle aanwijzingen zijn positief,' zei Jeffrey. 'De productie gaat nog steeds omhoog. Nu het socialisme zijn ijzeren greep verzwakt en de arbeiders meer krijgen voor hun werk, is er een nieuw arbeidsethos ontstaan in China. Zonder al die gestoorde veiligheids- en milieuregels krijgen zij in een week voor elkaar waar wij een maand over doen – en hun resultaten zijn beter.'

'Dit wil ik niet horen,' zei Johnny. De revers van zijn kostuum waaierden uit terwijl hij achterover leunde en schertsend zijn handen voor zijn oren hield. 'Er zijn bepaalde dingen die een advocaat niet hoort te weten.'

'We kunnen hun geen Amerikaanse maatstaven opleggen,' zei Ben. Het was een mantra die hij op vele teamvergaderingen herhaald had. 'En zelfs al *konden* we dat, we hebben het recht niet. Maar we kunnen het hoogste productieniveau eisen. En we krijgen geweldige resultaten. Die mensen zijn intelligent, ze willen graag werken. Het woord vakbond kennen ze niet; ze zijn dankbaar dat ze de kost kunnen verdienen en een koelkast kunnen kopen, een tv, misschien zelfs een computer.'

Bens zelfbewuste stem eiste de aandacht. Hij had persoonlijkheid. Martin was de baas, maar Ben had het verstand en de drijfkracht. Dat wist iedereen.

'Is China nog steeds onze snelst groeiende markt?' vroeg Martin.

'Over een paar jaar zullen ze onze grootste klant zijn – punt uit,' zei Ben. 'China's economie schiet als een vuurpijl omhoog, met honderden miljoenen huishoudens die de komende tien jaar allemaal een computer en een stuk of tien elektrische apparaten nodig hebben. Dayton assembleert de netwerkkaarten in Mexico. Ze verschepen rechtstreeks van daar naar onze dochterondernemin-

gen in het land en omzeilen de Chinese handelsbeperkingen. Dat brengt de kosten van het eindproduct omlaag, zodat er meer voor ons overblijft. Getz profiteert binnen China; dan scoren we nog een keer als het tegen een fractie van de kosten terug verscheept wordt en we verkopen het via de traditionele distributiekkanalen. Onze concurrenten zullen er helemaal gek van worden. Over een paar jaar hebben ze het nakijken.'

'Ze halen ons nooit in,' zei Martin, weer een en al parelwitte tanden.

'Ik wilde dat ik jullie zelfvertrouwen deelde,' zei Travis. 'Volgens mij lopen we door een mijnenveld. Het is een wankele economie. Problemen met de mensenrechten, Shanghai wordt te vol gebouwd... om nog maar niet te spreken over Beijing, waar iedereen om wat voor reden dan ook uitgeschakeld kan worden.'

'Kapitalisten en communisten helpen elkaar,' zei Ben. 'Tuurlijk, ze hebben problemen. Ze weten dat de staatsondernemingen ondoelmatig zijn, banken gaan op de fles en de luchtverontreiniging is verschrikkelijk. Er worden nog steeds een hoop fouten gemaakt, maar ze leren snel. Ik heb het steeds gezegd sinds mijn laatste reis naar Beijing: China is onze toekomst, jongens. Het biedt ons het meest rendabele partnerschap van de wereld. En het is een afzetmarkt waar je alleen maar van kunt dromen.'

'Zorg alleen dat ze ons nodig blijven hebben, Ben,' zei Martin. 'Jij ook, Jeffrey. We willen niet dat ze op het idee komen het zelf te gaan doen.'

'O, ze hebben heus wel ideeën,' zei Ben. 'Ze volgen de Amerikaanse technologie op de voet en ze kunnen het als geen ander namaken. Geef ze tien jaar en ze verbeteren het. Uiteindelijk zullen ze onze sterkste concurrenten worden. We zullen moeten rennen om ze bij te houden. Maar intussen hebben wij de voorsprong. Rusland kon niet omgaan met het vrije ondernemerschap, maar deze lui wel. Hun arbeidsethos wordt elke dag sterker, terwijl de onze zwakker wordt. Nog een jaar of tien, en ze maken Amerika te schande.'

Martin keek naar Ben met onverholen bewondering. 'Toen je ons tien jaar geleden vertelde dat je miljoenen dollars kon binnenbrengen als je onder werktijd Mandarijn ging studeren, dacht ik dat je gek geworden was. Maar het heeft gewerkt. Jongen, wat heeft het

gewerkt! Ze vertrouwen ons – jou en Jeffrey vooral. Jij spreekt hun taal, je kent hun cultuur. Dat is onze voorsprong.’ Martin stond op. ‘En ik wil die voorsprong ondersteunen. Ik heb op een idee zitten broeden sinds ik een paar maanden geleden naar die denktank voor directeuren van Fortune 500 in Chicago ben geweest.’

Martin keek de kamer rond, zoals hij altijd deed voordat hij een idee lanceerde waar hij bijzonder trots op was. Een paar mannen, onder wie Ben, zetten zich schrap. Niemand wist ooit precies waar Martin nu weer mee zou komen.

‘Ik wil Ben of Jeffrey voor een week of zes uitzenden, om te wonen onder en te praten met Chinese burgers, het type dat in onze fabrieken werkt en uiteindelijk onze producten koopt. Ben, die kamergenoot van jou van de universiteit woont toch in China? Hij is onderwijzer, hè?’

Ben knikte. Hij zag het jeugdige gezicht van Li Quan voor zich, met alle bitterzoete herinneringen die erbij hoorden. Het was net iets voor Martin om hem daarmee te overvallen terwijl iedereen zat te kijken. En nu het tot hem doordrong, vond hij het helemaal geen goed plan. Het was twintig jaar geleden dat hij...

‘Als we de geest van de Chinese consument kunnen doorgronden, kan dat van groot belang zijn voor onze verkoopstrategie. En ook hebben we dan meer input voor die Chinese advertentiecampaignede waar marketing het steeds over heeft. Het zou aan beide kanten van de oceaan geweldige publiciteit opleveren. Dan zijn wij het bedrijf dat een Mandarijnsprekende vicepresident bij Chinese burgers laat wonen om te zien hoe ze zijn, om erachter te komen wat ze nodig hebben. Het is de invalshoek van “wij geven om de gewone man”. Een grote oppepper voor het imago van Getz. Het reclamepotentieel is enorm. Uiteindelijk kan Ben of Jeffrey in een reclamespot verschijnen naast een of andere Chinees die naar zijn computer zit te grijnzen!’

De andere leden van het managementteam keken elkaar aan om te zien uit welke hoek de wind waaide. Toen staarden ze allemaal naar Ben. Hij aarzelde. Maar als Martin eenmaal een bepaald idee in zijn hoofd had, gebeurde het bijna altijd. Je kon net zo goed met hem meepraten en briljant en loyaal overkomen. Iedereen knikte.

‘Nou ja, later meer daarover,’ zei Martin. ‘We beginnen met de agenda. Onze winst van het derde kwartaal zal ze versted doen staan. Als dit op Wall Street komt, dan zul je wat beleven. Hou je vast, jongens. Jullie winstaandelen kunnen binnen een dag met tien procent stijgen.’

Een uur later liep Ben de vergaderkamer uit en schudde zijn collega’s vluchtig de hand. De adrenaline gierde door zijn lijf. Toen hij de deur uit kwam, zag hij Doug Roberts bij het kopieerapparaat staan. Hij voelde een knoop in zijn maag. Hij keek op zijn horloge.

Conference call over zes minuten. ‘Doug,’ riep hij, ‘het gesprek zal moeten wachten tot maandagochtend. Om half acht in mijn kantoor.’

‘Tuurlijk. Maar waar gaan we het over –’

‘Half acht, maandag. Mijn kantoor. Ik heb een conference call.’

Ben beende langs zijn secretaresse, Jen, zijn kantoor in. Hij sloot de deur achter zich en plofte neer op de chique bezoekersbank.

Totdat hun levens verschillende wendingen namen, was Doug niet alleen familie geweest, maar ook een goede vriend. Ben wist dat hij zich niet langer kon permitteren op die manier aan hem te denken. En als Doug Ben nog steeds als vriend beschouwde, zou dat niet lang meer duren...

In *Thuiskomst* staat de warmte van een hechte vriendschap in schril contrast tot de kille realiteit van christenvervolging in China. Dit aangrijpende verhaal van Randy Alcorn is inmiddels een klassieker geworden die blijvend actueel is.

Zelden zo'n aangrijpend verhaal over China gelezen. Iedereen zou de inhoud van dit boek moeten kennen.

Een spannend, leerzaam en diepgaand boek dat jezelf tot nadenken brengt en je diep dankbaar maakt voor de grote vrijheid waarin wij hier mogen leven!

Een zeer boeiend boek dat mij, nadat ik het had gelezen, niet meer heeft losgelaten. Het verhaal is prachtig verteld en het maakt je even stil wanneer je de moed en het geloof van deze onderdrukte mensen vergelijkt met onze manier van leven en geloven.

Dit boek maakte me meer bewust van de onuitputtelijke kracht van het Evangelie en heeft me aangespoord tot onvoorwaardelijke toewijding aan Jezus Christus.

Dit boek laat je niet onberoerd!

NUR 302
ISBN 978-90-297-2502-6

9 789029 725026 >
www.uitgeverijvoorhoeve.nl